Fabrikalardan makina sesinden
önce İşçinin Sesi gelecek!
Yıl:18 Sayı:426

İŞÇİNİN SESİ

Görev
parti basınını güçlendirmektir
Mart 1992

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİNİ KARKEREN HEMU WELATAN YEKBINI BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİNİ KARKEREN HEMU WELATAN YEKBINI BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİNİ KARKEREN HEMU WELATAN YEKBINI

TKP MERKEZ KOMİTESİ

1 Mayıs'ı alanlarda kutlayacağız!

Dünya işçi sınıfının *uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü* 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlandığımız şu sıralarda dünya ve Türkiye kritik bir dönemeçten geçiyor.

Dünya ekonomisindeki kriz her geçen gün derinleşiyor. ABD'den Almanya'ya, İngiltere'den Japonya'ya kadar tüm dünyayı etkisi altına alan bu krizin Türkiye ekonomisindeki olumsuz sonuçları da giderek belirginleşiyor.

Yeni teknolojilerin tanıtılmasıyla yığınsal işsizlik *dünya çapında* patlama geçiriyor. Türkiye'de de aynı yönde bir gelişme var. İşten çıkarmalar doludizgin ilerliyor. Rabak'taki son tensikat örneği bu yönde önemli ipuçları içeriyor. İşveren bir yandan "bunalım" nedeniyle fabrikanın üçte ikisini sokağa atarken, bir yandan da yeni makinaları işyerine monte ettiriyor.

Yılların kemikleşmiş gelenekleri çerçevesinde mücadele eden sendikal hareket, hızla gelişen bu yeni durum karşısında afallamış durumdadır. Sorunları gerçek niteliğiyle anlamada, yeni duruma özgü mücadele yöntemlerini geliştirmede ve yeni çözüm yolları önermede geriden geliyor.

Bunun yanında, bu kriz döneminde *işçinin birliğinin* kendisi açısından nasıl ciddi bir tehlike olduğunun farkında olan burjuvazi, Türk-İş'te birliğini sağlamış olan sendikal hareketi dilim dilim bölme hedefine yönelik çabalardan geri durmuyor. Cumhurbaşkanının sendikal rekabetin iyi birşey(!) olduğuna ilişkin açıklamaları, "yeni" DİSK'i lanse etme yolunda gösterilen gayretlerle tamamlanmaya çalışıldı.

Komünistler, "yeni" DİSK'in ardında nasıl bir oyunun yattığını güzel sergileyerek, bu manevranın önünün bugün için kesilmesine yardımcı oldular. Ama işçi sınıfının birliğine yönelik saldırılar durmuş değildir. Sosyalist sistemin çöküşüyle birlikte, dünyada ve Türkiye'de *ulusçuluğun* ve ulusçu akımların, işçi sınıfına, halklara zehir saçmasının hızlanması bu yöndeki en tehlikeli gelişmedir. Ulusçuluğun azgınlaşmasına, Marksizme ve Marksist hareketlere en aşağılık saldırılar, "Marksizm öldü" çığlıkları eşlik etmektedir. Ortam şovenizme, faşist hareketin gelişmesine prim veren bir ortamdır.

Türkiye devrimci hareketi ise, bu yoğun saldırı ortamında neredeyse felç olmuş, Marksizmi terketmekte, "iyi, ilerici birşey" olarak nitelediği Kürt ulusçuluğunun kuyruğuna takılmaktadır. Ulusçuluğun *her* biçiminin işçi sınıfına düşmanlık olduğunu unutan Türkiye solu kimliğini yitirme sürecindedir.

Devrimci hareketteki çürüme ve halktan soyutlanma sürecine, burjuvazinin giderek yoğunlaşan terörü eşlik etmektedir. Burjuvazi, bir yandan, düzene karşı öfkeyle dolu olan ve "insanca yaşam istiyoruz" diye haykıran halkı *sahte* demokrasi vaatleriyle yatıştırmaya çalışıyor. Ama, şimdi işbaşında bulunan DYP-SHP hükümeti altındaki uygulamalar, burjuva liberallerin bile insan haklarından yurttaşların haklarını değil "burjuvazinin, devletin" haklarını anladığının anlatımı oluyor. Devrimcilerin yargısız infazlarla katledilmeleri, lider bilinen insanların geceden sabaha "kaybolmaları", siyasi polisin "meşru" cinayetleri aldı yürüdü. Burjuvazi, devrimci hareketin liderlerini likide ederken tüm toplumu da *sindirmeye* yönelik çabalarını yoğunlaştırmıştır.

Haydi yoldaşlar! Zaman daralmadan, planlı programlı çalışmayla, bölgemizde yığınsal 1 Mayıs kutlaması için kolları sıvayalım!

Ancak, her olumsuzluk olumlu ögeyi, her tehlike olanağı yanında getiriyor. İçinde yaşadığımız dünya çapında gelişen karşı-devrimci, gericilik dönemi, yeni devrimci yükselişleri bağrında taşıyor. Komünistlerin görevi, gelişmelerdeki olumlu yönleri öne çıkarmak, tüm olanakları sonuna kadar değerlendirmek, devrimci kabarışın önünde yer almaya tüm güçleriyle hazırlanmaktır.

Sendikaları, sendikal çalışmayı devrimci bir gözle değerlendirmeye ve ortamdan militan bir atılımla çıkma olanağını kullanmaya yöneltmek bizim görevimizdir. Yeni teknolojilerden, *işsizliğe karşı 35 saatlik iş haftası* yönünde yararlanmak, 35 saat istemini tüm ülke çapında yükseltmek ve bunun neden son derece gerçekçi bir istem olduğunu yığınlara anlatmak *komünistlerin* görevidir.

Ulusçuluğun olumsuz derslerinden, Türkiye işçi sınıfını proletarya enternasyonalizmi ruhuyla eğitmede yararlanmak komünistlerin görevidir. Öteki solların zaaflarını, nefeslerinin yetmezliğini, ulusçu saplantılarını yığınlar önünde sergilemek, işçi sınıfının gereksinimi olan tek siyasal örgütün Türkiye Komünist Partisi olduğunu göstermek çalışmamızın merkezinde yer almalıdır.

İşçi sınıfının tarihsiz bir sınıf olmadığını, atasının, Babai ayaklanmalarından bugüne dek egemen sınıfa karşı yığınsal, mücadele vermiş Alevilik olduğunu Anadolu tarihinin zenginliği içinde anlatmak, *işçi sınıfıyla Aleviliğin musahib olduğunu* bilinçlerde açmak, TKP üyesinin komünist sorumluluğudur.

Burjuvazinin azgınlaşan ideolojik saldırıları karşısında Marksizme daha sıkı sarılmak, onun işçi sınıfının pırıl pırıl silahı olduğunu her fırsatta göstermek, Aleviliğin özünde yatan insan sevgisini *Marksizmi geliştirmede* değerlendirmek, ancak komünistlerin üstesinden gelebileceği bir görevdir.

Demokrasi vaatleriyle her zaman halkı aldatmış olan burjuvazinin yoğunlaşan terörünü, insan haklarının yığınsal savunusu için *tüm toplumu* ayağa kaldırmada *yararlanmalıyız.* İşçi sınıfı, toplumun kurtuluşunu temsil ettiğini, insan hakları savunusunun da başında yer alarak gösterecektir.

Bir Mayıs 1992'yi işçi sınıfı hareketi için bir dönemeç yapabilmemiz için öncelikle atmamız gereken çeşitli pratik adımlar var.

Başta İstanbul, Kocaeli, İzmir gibi endüstri merkezleri olmak üzere *tüm Türkiye* 1 Mayıs alanı olmalıdır. 1 Mayıs'ı legal ya da değil, alanlarda kutlayacağız.

1 Mayıs'a yönelik tüm çalışmaları yönlendirmek ve koordine etmek üzere, geniş katılımlı 1 Mayıs komiteleri oluşturulmalı, bunların çalışmaları bölge örgütünce denetlenmelidir.

Sendikalar, 1 Mayıs'ın legal olarak alanlarda kutlanması girişimine ortak edilmeli, 1 Mayıs komitelerinde temsil edilmeleri için ardıcıl çaba gösterilmelidir. Tüm sendikalarla ilişkiye geçilmeli, eğilimleri alınmalı, Türk-İş'in 1989 genel kurulunda alınan "1 Mayıs'ı kutlama" kararı, şubelerden konfederasyon yönetimine kadar tüm düzeylerdeki sendika yöneticilerine hatırlatılmalıdır.

İşli-işsiz işçi yığınların, aileleriyle birlikte harekete geçirilmesi amacıyla yürütülecek fabrika ve semt çalışmaları, 1 Mayıs komitelerinin önemli bir işlevi olacaktır.

Bu çalışmanın *çok önemli* bir halkası, Alevi kesimine yönelik kampanyadır. Bu kampanya, 1 Mayıs'ın yığınsal kutlaması açısından komünistlerin önüne engin olanaklar açmaktadır. Bu tarihsel fırsatı, "işçilerin Alevilikle musahibliği"ni pekiştirme yönünde, sonuna kadar değerlendirmeliyiz. Bu, legal yayın satışlarının da, yakın gelecekte semt komitelerinin de önünü açacaktır.

Komünistlerin 1 Mayıs'ta öne çıkaracağı belli başlı belgiler şöyle:

"İşçinin militan birliği", "ölüm olsa sonumuz, demokrasi yolumuz", "demokrasi işçilerle gelecek", "işçiler birleşin, iktidara yerleşin", "işçiler-Aleviler devrimlerde birdirler", "işçi-Alevi yol musahibi", "işçilerin birliği - "halkların kardeşliği".

Bunların dışında, 35 saatlik çalışma haftasının önemini, işli-işsiz işçilerin sınıf kardeşliğini vurgulayan ve tüm işsizler için işsizlik sigortası istemini öne çıkaran, insan hakları için yığınsal-militan mücadeleyi, vb. çağıran belgiler de önem taşıyor.

1 Mayıs komiteleri, eylem öncesinde dünya işçi sınıfının dillere destan olmuş kavga marşlarının yanısıra, çeşitli Alevi ozanlarının ve Talipler gibi müzik topluluklarının kasetlerinde yer alan işçi türkülerini, marşları çoğaltmalı, yürüyüş kollarında okunmasını sağlamalıdır.

1 Mayıs, burjuvazinin yelkenini düşürecek bir görkemle kutlanmalıdır. Kızıl flamalarımız, Bedreddinlerimiz, Pir Sultanlarımız ve Nazımlarımızla, dört-beş çift davul-zurnamız, halayımız, sazlarımız ve semah ekiplerimizle, alnımıza çekilmiş kızıl bantlarla, hoparlörlerden megafonlardan haykırılacak marşlarımız, türkülerimiz, şiir ve sloganlarımızla komünistlerin coşkusu, işçi sınıfının mücadele azmi, yeri göğü sarsmalıdır.

Bu 1 Mayıs'ı alanlarda komünistlerin öncülüğünde yürüyecek *onbinlerle kutlamak* ve dünya aleme *Türkiye işçi sınıfının Alevilikle musahibliğini duyurmak* için elimizde yeterince malzeme, beceri var. Devrim ve sosyalizmin utkusuna olan inancımız, Türkiye işçi sınıfına güvenimiz köklü ve derindir.

Geriye bir tek şey kalıyor: Sınıfımızın usta yöneticisi olduğumuzu, sempatizanları ve yakın çevreyi çalışmalara katarak, işbölümünün sihirli değneğinden olabildiğince yararlanarak, gücümüzü pratik içinde göstermek! Örgütlenmek, yığınlarla kucaklaşmak, yığınların içinde suda balık olmak!

Haydi yoldaşlar! Zaman daralmadan, planlı programlı çalışmayı aksatmadan bölgemizde yığınsal 1 Mayıs kutlaması için paçaları sıvayalım! Haydi!

Gittiğim Alevi köyü bana çok şey öğretti

Kurtuluş Marksizmdedir

Bugün İzmit'te bulunan bir Alevi köyüne gittim. Gittiğime o kadar sevindim ki. Birçok insanla konuştum, Aleviliği canlı olarak tanıdım. Yaptığım bir konuşmayı size anlatmak istiyorum.

Bahsettiğim bu kişi 1980 öncesini yaşamış bir insan. Ancak konuşmalarımız bu konudan çok Alevilik konusunda oldu. Konuşmalarında Alevilerin ilerici konumundan, nasıl bir kültür olduğundan bahsetti ve Aleviliğin 1000 yıldır yaşamasının, günümüze kadar gelmesinin nedenlerini bizim değerlendirdiğimiz gibi anlattı. Aleviliğin insani yönünden, sır saklama özelliğinden, eşitlikçi yönünden bahsetti. Aleviliğin ilkin Muhammed öldükten sonra Ali'nin halife olması gerektiği için ve Ali'ye halifelik verilmemesinden doğan bir haksızlığa başkaldırıdan doğduğunu, başlangıçta dini olmasına rağmen, özellikle Anadolu'ya gelen Aleviliğin şekil değiştirdiğini ve bugünkü kültür olan Alevilik kültürünü, Bektaşiliği meydana getirdiğini söyledi.

Bu arkadaşın ayrıca halen köylerinde yapımı devam eden ve kaba inşaatı bitmek üzere olan cemevi içinde güzel düşünceleri var: Bu cemevi düşüncesini ilk ortaya atanın kendisi olduğunu, ancak ilk ortaya çıktığında kendisine göre biraz tutucu olduklarını söylediği yaşlı insanların rağbet etmediğini ancak bir zaman sonra ise cemevi inşaatına başlandığını söyledi.

Cemevinde ise nasıl bir uygulama olacağı ya da olması gerektiği konusunda da oldukça güzel düşünceleri var. Bugün artık eski klasik dedelerin özelliğini yitirdiğini, bu insanların artık günün gerektirdiği konuları dile getiremediklerini, artık bu dedeleri aşmış bulunan gençlere daha doyurucu bilgiler verecek birilerinin olması gerektiğini söyledi. Hatta enstitüler kurulması gerekir dedi.

Daha konuştuğumuz birçok şey var. Yaklaşık iki saat kadar konuştuk. Konuştuklarımız özetle bunlar. Bu arkadaş konuştukça içim içime sığmaz oluyordu. Çünkü her konuştuğu şey bizim savunduğumuz şeylerdi. O konuştukça içimden "bak işte bizde bunları savunuyoruz" deyip elimdeki dergilerin hepsini önüne seresim geliyordu. O konuştukça

O konuştukça kendime olan güvenim, özellikle de partime olan güvenim arttı. Çünkü bizim yoldaşlar arasında da Aleviliği ilk başta yadırgayanlar olduğunu biliyordum. Bu dostla konuştuk. Çok bilmişlik yapmamamız gerektiğini, partinin ideolojisini anlamasak bile sıkı sıkıya savunulması gerektiğini düşündüm.

"Aleviliğe gericidir, dindir, Aleviliği ön plana çıkarmak yanlıştır, bazı çevreler Aleviliği kullanmak istiyor" gibi düşüncelerin ne kadar aptalca, mantık dışı, bilimden ne kadar uzak olduğunu düşündüm.

O konuştukça kendime olan güvenim, özellikle de partime olan güvenim arttı. Çünkü bizim yoldaşlar arasında da Aleviliği ilk başta yadırgayanlar olduğunu biliyordum. Bu dostla konuşunca partimin ne kadar doğru bir ideoloji sahibi olduğunu ve partiye olan güvenin daimi olması gerektiğini düşündüm. Çok bilmişlik yapmamamız gerektiğini, partinin ideolojisini anlamasak bile sıkı sıkıya savunulması gerektiğini düşündüm.

Arkadaş, yanımda götürdüğüm bir derginin kapak sayfasında yazan "boş oy zarar verir, oylar SHP'ye" yazısını görünce, seçimlerdeki tavrımızın bu olup olmadığını sordu. Ben de SHP'ye verilmesi gerektiğini savunmuş olduğumuzu söyledim. Kendi düşüncesini sordum, aynı düşündüğünü söyledi. Bazı görüşlerin bu konuda bize eleştiri getirdiğini söylemeye kalmadan, bizim doğru tavır almış olduğumuzu belirtir nitelikte ve diğer görüşlerin tavrına ilişkin olarak "diğer görüşlerle tartışmaya hiç hiç gerek yok" dedi. İçim içime sığmıyordu. Bu insanın bu şekildeki tavrı beni gerçekten şaşırtmıştı, şaşkınlığımı belli etmiyordum ama şaşırmıştım. Ve partimizin ne kadar doğru söylediği kafama çakıldı sanki.

1980 öncesi hakkında ise dürüstçe bir özeleştiri yapmaktan çekinmiyordu. Bu özeleştiri aynı zamanda o zamanki devrimci hareketi ve bugünde hâlâ var olan dar küçük burjuva görüşlere bir eleştiri niteliğindeydi. O zamanın devrimcilerinin bilgi eksikliğinin çok olduğunu, öğrenci olmanın ya da genç olmanın vermiş olduğu bir dinamizm ile devrimcilik yapıldığını ama bunun bugün geçerli olmadığını, önemli olanın MARKSİZMİ ÖĞRENMEK olduğunu bastıra bastıra söyledi. Burjuvazinin Aleviliğe karşı asimilasyon politikasına ve Alevi kültürünün yayılması ve yaşatılması için de örgütlenmenin gerekliliğinden bahsetti. Bu örgütlenmenin cemevinde olabileceği gibi dernekleşme gibi de olabileceğini söyledi.

Tüm bu konuşmalar sırasında, yukarıda yazdığım gibi hem partiye olan güven konusu, hem de diğer örgütlerin ne kadar geri ve düzeysiz oldukları, gerçeklerden uzak oldukları, devrimcilik adına yapılanların ne kadar yanlış oldukları aklıma geldi. Bu düşüncelerin -iyi niyetli gözükse bile- sonuçta burjuvazinin ekmeğine yağ sürdüğünü düşündüm. Aleviliği gerici diye beğenmeyenlerin asıl kendilerinin gerici konuma düştüklerini düşündüm. Kendisine devrimci diyen ve doğru bildiklerini zannedip, başka kimsenin söylediklerine değer vermeyenlerin bilimsellikten ve Marksizmden ne kadar uzak olduklarını düşündüm.

Nihat Öz, İzmit

Çağrı

Yoldaşlar,

Partimizin 5. Kongre'inde kabul edilen tüzüğümüzde değişiklik istenen maddeleri önerilerinizle birlikte merkez organa yazıp yollamanız Merkez Komitesi'nin çalışmalarına yardımcı olacaktır.

Aynı şekilde, Partimizin 5. Kongre'sinde kabul edilen programızda eskiyen yanları, yeni açılımların girmesi hakkında düşündüklerinizi, önerilerinizle birlikte yollamanız çalışmalara yardımcı olacaktır.

Merkez Yürütme Bürosu

Olumlu ür tim lumsuzluklar çöz r

Uzun süreden beri yazamadım. Yazacak birşey mi bulamadım acaba, hayır. Konu mu yok, hayır. Asıl sorunu bizler kendimiz yaratıyoruz.

Bizim kendi kişisel sorunumuzun çoğunluğu maddi olanaksızlıklarımızdan ve bunun yansıması olarak manevi sorunlardan kaynaklanıyor. Ama ne güzel ki, bizim eleştiri ve özeleştiri mekanizmamız var. İşte bu mektup da bir özeleştiri mektubudur.

Dün bir dostumuz ile karşılaştım, uzun ve çok güzel bir sohbet yaptık. Sohbetten hepimiz yararlandık. Dostumuz olayın dışında olmasına rağmen bölgemizdeki işçilerin yaptıkları yürüyüşüne katılmış, yürüyüşe katılmadan evvel hiçbir hazırlık yapamamış. Yürüyüş sırasında yiyecek ve giyecek sorunu olmuş, "elbisem yok, atletim yok, banyo yapıyoruz, yemek yeniyor, kimse aç mısın tok musun v.s. demiyor." diye genele değil ama bir kaç kişiye kızmış. Yoldaşlar yanlış anlaşılmasın, bu dostumuz, maddi değerlere önem veren birisi değil, yalnızca özellikle bu tür eylemelerde komünist anlayışın, komün olayının yaşanması gerektiğine inanıyor.

Buna benzer olayları ben de cezaevinde yaşadım. 5 lirası gelen oluyordu, 10 lirası gelen oluyordu, hiç parası gelmeyen oluyordu. Bir tek komünistçe yaşam komünistler arasında gerçekleşiyordu. Doğrusu diğer örgütlerde buralardan çıkan kavgalar bile oluyordu.

Yoldaşların arasında doğal olarak ekonomik ve sosyal yönden farklılıklar olunca yaşantılar da farklılıklar görülmesi gayet doğal. Bu maddi zorluğumuzun yayın okumamızı engellememesine çalışmalıyız. Böyle zorluklarla karşılaşan yoldaşlara yardımcı olmalıyız, yaratıcı önerilerde bulunmalıyız. Örneğin ben, maddi olanaklarım zayıf olduğundan günlük gazeteleri kahvede okuyorum, paramı bizim yayınlarımızı almaya ayırıyorum.

Yukarıda anlattığım olay, bana TKP'miz haricinde hiçbir parti ya da örgütün çocukça tartışmaları, sataşmaları bir kenara bırakarak politika üretemediklerini hatırlattı. Biz biliyoruz ki, tüm olumsuzluklar ancak olumlu projelerin üretimiyle, onların hayata geçirilmesiyle çözülür.

Gerçek eleştiri ve özeleştiri TKP'mizde işlemektedir.

Cengiz Aydınoğlu, Ege

İzmit Bölge Komite'sinin yaptığı çalışma girilen yeni çalışma döneminin güzel bir göstergesi. Yoldaşlarımızı kutlarız.

Biz nasıl yaptık?

Yoldaşlar, biz bölgemizde son 1,5 aydır legal yayının toplu satışlarını yapıyoruz. Legal yayının çıkışından bu güne kadar geçen sürecin bize öğrettiklerini özetleyeceğiz.

Legal yayın çıktıktan sonra uzunca bir süre (yaklaşık 9 ay) tanıtımını ve satışını çok sınırlı bir çevrede gerçekleştirdik. Bu eksikliğin nedenlerine baktığımızda şunları tespit ettik:

1. Legal işlerin illegal mantıkla yapılması,
2. Legal yayının öneminin anlaşılmaması,
3. Karşı devrim rüzgarlarının üzerimizdeki basıncı.

Bunları biraz açalım.

1. *Legal işlerin illegal mantıkla yapılması*: Legal yayın çıkmadan önce, legal bir olanağa sahip olmadığımız için ve bu durumun bizim üzerimizde bıraktığı illegallik alışkanlığı nedeniyle, dergi çıktıktan sonra da yayına illegalmiş gibi davrandık. Bir çoğumuz okuduğumuz legal yayını elimize alıp insanlara götürmedik! Dışarıda okumadık! Ve hâttâ bazı yoldaşlar yayını evinin dışında sakladı! Yayını fabrikasına, okuluna götürmeye çekindi. Dergiyi satarken (toplu olarak değil, teke tek) sanki *İşçinin Sesi* veriyor gibi davrandı. Bu illegallik mantığı diğer işlerde de kendini gösterdi ama şimdi bunlara değinmeyeceğiz.

2. *Legal yayının öneminin anlaşılmaması*: Legal yayın partinin ideolojisini yığınlara ulaştırmada en önemli araçtır. Bazı yoldaşlar bu konunun önemini anlamamanın yanısıra yayında çıkan, başta Alevilik olmak üzere çeşitli konulara hatta ambleme kadar eleştiriler getirdiler. Bu eleştiriler tamamen bilgi eksikliğinden ve partiye yeterince güvenmemekten kaynaklanıyordu. Halbuki kafalarımız karışık olmasa, gerçekten parti kültürü tam alınmış olsa, partiye güvenip onun her dediği, ne pahasına olursa olsun ikircimsiz savunulmuş olsa ne yapar eder yayınımızı yığınlara ulaştırırdık.

Biz ne yaptık? Partinin getirdiği görüşleri kafamıza göre yorumladık, çok biliyormuş gibi "Alevilik iyi de, niye kapak olmuş, niye bu konuya ağırlık veriliyor" deyip eleştirdik. Bunların hepsi bilgisizlikten ve ukâlalıktan yapıldı. Çünkü bu eleştirileri getiren yoldaşların bir çoğunun daha "*Okunacak En Büyük Kitap İnsandır*" kitabını okumadıklarına tanık olduk. İmam Caferi Sadık diyor ki: "Dinlemeden konuşmak, anlamadan karşı çıkmak, bilmediği şey hakkında hüküm vermek cahilin sıfatlarındandır." Kısacası bizler cahillik ettik.

Ancak legal yayında çıkan görüşlerin doğruluğunu hayat içinde gördükçe kendimizi de tanıdık. Parti hattının bir yansıması olarak, yayının sendikal anlayışı, Alevilik öğretisi, somut sorunlara getirdiği yaklaşımı, Marksizmi ikircimsiz savunması ve ilkeli tutumu bizlere çok şey öğretti. Bunların üstüne bir de yayının yığınlar tarafından kabul edildiğini gördükçe yanlışımızın farkına vardık. Hayatın öğreticiliği burada da karşımıza çıktı.

3. *Karşı devrim rüzgarlarının üzerimizdeki basıncı:* Dünyada son gelişen olaylar ve bu olayların Türkiye'deki etkileri, devrimci harekette bir çözülmeyi getirdi. Bu basıncın bizim üzerimizdeki etkisi ise daha başka oldu. Partinin üst yönetiminin olacakları bilimsel bir kâhinlikle önceden görmesi, bizlerin en büyük avantajı oldu. Gerek yayınlarımızın, gerekse sekreter yoldaşlarımızın öğretileriyle bu gericilik dönemine hazırlıklı girdik.

Ne var ki, içinde yaşadığımız nesnel ortamın bizleri hiç etkilemediğini düşünmek ve bunları söylemek de yanlış olur. Günümüz dünyasında birçok devrimci hareket tersine giderken bizler doğru yolda, gelişen bir parti grafiği çizebiliyorsak, bunda en büyük payı yayınlarımız almaktadır. Partinin üst yönetiminin belirlediği bu doğru siyaset aşağılara indikçe zor anlaşıldı, bilinçlere zor yerleşti. Bu kendini en belirgin şekilde legal yayının satılmasında gösterdi. Uzun bir süre toplu satışlar yapılamadı, dergi yeterince okunamadı.

Ancak yukarıda sıraladığımız olumsuzlukları son birbuçuk aydır yaptığımız toplu satışlarda kırdık. Şimdi bu satışların başlaması ile birlikte ortaya çıkan olumla gelişmeleri aktaralım.

İZMİT BÖLGE KOMİTESİ

Toplu satışların getirdiği hareketlilik parti örgütünün genelini etkiledi. Legal işlerin illegal mantıkla yapılması, tembellik, verilen işin öneminin kavranmaması ve disiplin gevşemesi gibi eksiklikler önce taaruz, sonra da Bedir'i anma toplantısıyla giderilmeye başlanmıştı. Toplu satışlarla birlikte bu kıpırdanma canlılığa dönüştü, örgüte aktivite geldi.

Partili yoldaşlar toplu satışlar öncesi gerek legal gerekse, illegal yayını gereken önemi vererek okumuyorlardı. Zaten birçok yanlışlık da bu yüzden yapılıyordu. Satışlarla birlikte yoldaşlarımız yayınları daha iyi okumaya, parti çizgisini daha iyi anlamaya, parti kültürünü daha iyi özümsemeye başladı. Örgütlenme yönünde zayıf olan yoldaşlar, bu yönlerini geliştirdiler. İlk başta satışa gelmeyen yoldaşlarımız okumanın ihtiyacını hissetmiyorlardı. Çünkü yaptıkları birşey yoktu. Çoğu ne bir insanla ilgileniyor ne de kendini sorumlu hissesidiyordu. Yazı yazmak, görüşmeye gitmek partililik için yeterliydi sanki.

Derginin satışının artmasıyla yığınların içine girildi ve birçok insanla tanışıldı. Bunların gelip bize sorular yöneltmesi, dergideki yazılar hakkında bilgi istemesi, bizleri yayınları daha özümseyen bir gözle okumaya teşvik etti, hâttâ bizi buna zorladı. Yayının ihtiyacını hissetmeye bunlardan sonra başlandı.

Sonradan gördük ki, gerçekten çalışkan olan yoldaşlar yayınlara duyulan ihtiyacı en başta kavrayanlar oldular. Şimdi ise onsuz yapamıyorlar.

Sempatizanlar toplu satışlardan önce bizim hareketsizliğimizden dolayı parti çalışmalarına yeterince katılmazken satışlarla birlikte daha çok çalışmaya ve satışlara gelmeye başladılar. Böylece bu insanlar da parti atmosferine daha çabuk girdiler. Sempatizanlarımız parti kültürünü alma, partiyi tanıma fırsatını çabuk buldular.

Satışların başlamasıyla yoldaşların, sempatizanları ve ilişkide olduğumuz insanları, işbaşında görme, pratikte deneme imkânı bulduk. Bunların gerçekten devrim için mücadele eden insanlar mı yoksa lafebeliği yapanlar mı olduğunu anlamaya başladık. Parti içinde bulunan ve ileride partiye zarar verebilecek unsurları tanıma ve ayıklama olanağına sahip olduk. Bize lâf değil iş üreten, kendisini partisine, sınıfına, devrime tamamıyla adamış bu uğurda her türlü çalışmayı yürütecek insanlar gerek. Toplu satışlarla birlikte çevremizdeki insanların çığ gibi büyüdüğünü ilişkilerimizin o denli arttığına tanık olduk. Şimdi herkes daha yoğun bir çalışma temposunda.

Toplu satışlarla birlikte daha önce bu yayından haberi olmayan insanlar yayını tanıma fırsatı buldular. Daha önce sınırlı bir çevrede tanınan yayın binlerce işçi tarafından tanındı. Bu binlerce işçi yayını almasa da yayının varlığını öğrendi, başka bir yerde karşısına çıktığında yabancılık çekmeyecek. Yani toplu satışlar derginin reklamının yapılmasında da en önemli araç oldu.

Daha önceleri yayınların çok azı satılabiliyor, çoğu elimizde kalıyordu. Toplu satışlarla birlikte bölgemizde satılan yayın sayısında büyük oranda artış oldu. Fabrika önlerinde satılan yayınlarla sağlanan artış, ticari şirketler eliyle dağıtım yapılan yerlere de yansıdı.

Fakat burada dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta, toplu satışa çıkanların, kendi çevrelerinde elden sattıkları yayın sayısında düşme olmasıdır. Toplu satışların artması beraberinde elden satışların azalmasını getirmemeli, aksine artmalıdır. Biz yoldaşlara her sayıdan en az üç tane satma zorunluluğu getirerek, bunun önlemini almış bulunuyoruz.

Satılan yayın sayısındaki artış kendisini, abone sayısında da gösterdi. Yayını sattığımız insanların abone olup daha iyi takip etmelerine özen gösteriyoruz. Aboneler yayının sürekli okuyucularıdırlar. Satışlarla ilişki kurduğumuz insanlar da kendi çevrelerinden abone yapmaya başladılar.

Toplu satışlarla birlikte yayının bölgemizdeki bürosuna gelen giden insan sayısında da artış oldu. Satışlarda tanıştığımız insanlara büromuzun adresini verip, onlara büromuzda daha iyi tanışma ve yayını daha geniş tanıtma imkânı bulabileceğimizi söyledik. Böylece bu insanlar büroya gelmeye başladılar. Bizi en çok sevindiren ise bu insanların yayının abone formlarını alıp dergiye yeni abone kazandırmaları ve büronun işlerini üstlenip sanki kendi işleri gibi önem vererek yapmalarıdır. Düşünün, daha önce ilişkilerimizin olmadığı bu insanlar masa başında kafa kafaya veriyorlar ve partinin işini yapıyorlar. İnanın görülmeye değer şeyler bunlar.

Şimdi de ilk satışta tanıştığımız bir esnaftan sözetmek istiyoruz. Bu kişinin dükkânı iki fabrikanın arasında yer alıyor ve müşterilerinin ▶

Okuyacağız, öğreneceğiz, öğrenmek için çaba harcayacağız

Bireys l eğitim birim eğitimini tkiler

Okuyacağız, öğreneceğiz. Öğrenmek için çaba harcayacağız. Bugün ikili bir şekilde işlevi olan merkez organ, bizim çalışma hattımızı, hangi konulara yoğunlaşmamız gerektiğini çiziyor. Bunun daha detay noktaları somut durumlara göre çıkarmak, o alanda çalışma yapan komünistin işidir. Ama bu bilince varmak da bir bilinç sorunudur. Bu bilinç nasıl elde edilir? Okuyarak, okuyarak, okuyarak. Kendi sınıfımıza bilinç götürmekten bahsediyoruz. Bu bilinç nasıl götürülecek? Hangi bilinç götürülecek? Bunun için öğrenmek, öğrenmek zorundayız.

Genelinde birim eğitimlerinin başarısı bu eğitimlere katılanların bireysel eğitimleriyle bağlıdır. Bireysel eğitimin de başarısı kişinin öğrenmeye açık olmasıyla yakından bağlıdır. Çünkü bu, en baştan "ben herşeyi bilirim, ben herşeyi biliyorum" havası içinde olmamak demektir. Herşeyi bilmenin kimse açısından mümkünatı yoktur. İnsanlığın ilerlemesini sağlayan bilim sınırsız uzay gibidir.

Bugün için şöyle bir genelleme yapmak hiç de yanlış olmaz. Partili yoldaşlar okumanın, bireysel eğitim yapmanın önemini anlamış durumdalar ancak kimi yerlerde "zaman bulamıyoruz" engeli, kimi yerde "yer bulamıyoruz", kimi yerde "yayını bulamıyoruz" sorunları ile karşı karşıyalar.

Bunlardan birincisi aslında hâlâ konun öneminin *kavranmadığının* göstergesidir. Zaman bulunamıyorsa, bir yerden kısıntı yapmak kaçınılmazdır. Ve buna zaman yaşamdan çalınan zaman gibi bakmamak gerekir. Çünkü aslında bugün için günlük pratik işler açısından yaşamdan çalınan zaman gibi gözükenin yarın bize büyük bir kazanım olduğu çok açık görülecektir.

Bireysel eğitimi gerçekleştirmek için yaratılacak bu zamanda, yer sorunu karşımıza çıkacaksa, legal odakları (kültür odakları, odalar, dernekler vb) kullanabiliriz. İçinde çalışma yaptığımız odaklarda kitap, dergi okumanın yararlarını anlatarak haftada bir gün bile (örneğin sabah 9-11 arası) oranın kütüphane gibi kullanıma açılması sağlansa, yalnızca yoldaşlarımız açısından değil, ilerlemeye açık tüm insanlar için büyük kazanım olur.

"Yayını bulamama" sorunu ise içlerinde en anlaşılabilir nedendir. O da *İşçinin Sesi*'nin *kaynakları, yayınları* anlaşıldığı sürece. Çünkü zaman zaman değişen dozajlarda olmakla birlikte *İşçinin Sesi*'nin *yayınlarının* ulaştırılmasında sorunlar oluyor. Bu kaynakların parti örgütlerinin elinin altında olmasında sorunlar var. Ama bugün eskisinden çok daha avantajlı konumdayız, çünkü legal yayınlarımız çıkıyor. Bunların satırını aksatmamamız gerekirken çoğu durumda okunmadığı görülüyor.

Yine eskiye göre bir avantajlı durum, bugün Marksist- Leninist klasiklerin çoğunu legal olarak bulabiliyoruz. Bunun getirdiği ikitap alışverişi kolaylığı var. Yani şöyle dersek bir klasik kitaba sahip olsak, bu kitabı başka arkadaşlarla takas yoluyla ilerleyerek bir çok kitabı okuyabiliriz, mali sorunu da önümüze engel olarak çıkartmamış oluruz.

Parti çapında eğitimlerin yürümesi için her düzeyde komiteye büyük görev düşüyor. Yukarıdan başlayarak yapılacak denetim ilerlemeyi sağlar. Hele bir de yapılacak çalışmalar arasında ürüne dönük hedefli çalışmalar da olursa denetim mekanizması, herkesin kendi iç denetimine daha kolay dönüşür.

Eğitimlerde (toplu ya da bireysel eğitimlerde) çıkan sorunları ya da açılmasını istediği sorunların üst örgüte aktarılması, bu konuya verilen önemi göstermesi açısından güzel bir örnektir. Bu, parti çapında ideolojik bütünlüğü sağlamanın bir yolu olarak büyük işlev görür. Merkez organ böylece nerelerde odaklaşmanın olduğunu, buna göre hangi yanlara ağırlık vermesi ya da vermemesi gerektiğini daha iyi anlar. Parti hiyerarşisi içinde bir dolaşım kurulmuş olur.

Sattığı yayını okumayan yeterince başarılı bir satış yapamaz. Biri kalkıp içindekiler hakkında birşey sorsa ne diyecek o yoldaş? Bunun getirdiği bilinçli ya da bilinçsiz korku doğal olarak satışa hırsla yaklaşmasını engeller.

Her bireysel çalışmada aldığımız başarı, birim eğitimlerinin de başarısının artmasını getirecektir. Her eğitim kadronun yetkinleşmesini getirecek, işlerimizin açılmasını getirecektir. Yürükoğlu yoldaş 1979'da şöyle demişti:

> "Devrimci hareket süpermenler istemiyor. *Kadro istiyor.* Birbirinin eksiğini tamamlayan, günün görevlerini getirebilen, önüne namusluca koyabilen, çözme cesaretini gösterebilen kadro istiyor. Onun için süpermenlere ihtiyaç yok ama kadro olarak kendimizi geliştirmek zorundayız." (R.Yürükoğlu, *Savaşımın Neresindeyiz?*, sayı. 107-108)

Bu bugün de geçerlidir. Bu kadrolar savaşın içinde eğitilerek çıkacaktır. Haydi yoldaşlar, olumlu yönde ilerleyen çalışmaya daha da hız verelim.

B. Efeoğlu

◀ hepsini o fabrikada çalışan işçiler oluşturuyor. Bu esnaf bizden yayınımızı satın almakla kalmayıp kendisinin de yayınlarımızı hiçbir kâr gözetmeksizin satabileceğini söyledi ve bıraktığımız 5 yayını da sattı. Bir daha gittiğimizde bizlere hem içecek birşeyler ısmarladı, hem de yeni çıkacak sayıdan daha fazla yayın bırakmamızı bunları satabileceğini söyledi. Biz de kendisine bu defa 10 adet bıraktık. Düşünebiliyor musunuz yoldaşlar, biz oraya sanki büro açtık ve birçok partiliyi usandıracak bir satıcı kazandık. İnanın bizim dışımızda olan böylesi insanlar bir değil ve her gün de çoğalıyor.

Geçenlerde büroda oturuyoruz. Saat 15.00 'a doğru bir işçi geldi, biraz sohbet ettik. Lâf lâfı açtı, derginin satışını müthiş birşey olarak yorumladı ve böyle şeylerin her zaman yapılmasını önerdi. Daha sonra kendisinin de dergiyi çok iyi bulduğunu ve okuduğunu anlattı. Büroya gelmek istediğini ama çalıştığı için gelemediğini, ancak pazar günleri boş olduğunu söyledi ve kendisiyle birlikte başka insanların da buraya gelmek istediklerini anlattı. Bizde bunun üzerine pazar günleri de açık olmaya çalışıyoruz. Çalıştığı halde iş saatinde buraya geldiğini "işyerinde arkadaşlarla anlaştık beni idare ediyorlar, ben eski sayılardan alıp tekrar işyerine döneceğim" sözleriyle anlattı. Bu arkadaşın çalıştığı işyeri büronun bulunduğu merkeze arabayla 30 dakika sürüyor. Bu, durumu daha da güzelleştiriyor. Bunlar çok güzel şeyler yoldaşlar.

Toplu satışların getirmiş olduğu bütün bu gelişmeler örgüte büyük bir moral kaynağı oldu. Böylesi bir gericilik döneminde, moral son derece önem taşıyor. Dünyadaki gericiliğin azgınlaştığı, Marksizmin bütün değerlerine yoğun saldırıların olduğu bir dönemde, komünist partilerin ve devrimci örgütlerin eridiği ve karşı devrimci saflara geçtiği günümüzde, Marksizmi-Leninizmi ikircimsiz savunan TKP'nin ideolojik çizgisinin, siyasetinin toplu satışlarla daha geniş yığınlara ulaştırılması, bugünün en önemli zorunluluğudur. Partinin doğru siyasetinin yığınlar tarafından öğrenilmesi ilişkilerin artmasını kolaylaştırmaktadır. Yoldaşların ilerlemesi, sempatizanların parti ideolojisini savunur hale gelmeleri hızlanmaktadır. TKP'nin büyümesi en büyük mutluluktur.

Toplu satışların getirdiği hareketlilik parti örgütünün genelini etkiledi. Legal işlerin illegal mantıkla yapılması, tembellik, verilen işin öneminin kavranmaması ve disiplin gevşemesi gibi eksiklikler önce taaruz, sonra da Bedir'i anma toplantısıyla giderilmeye başlanmıştı. Toplu satışlarla birlikte bu kıpırdanma canlılığa dönüştü, örgüte aktivite geldi.

Toplu satışların kazanımlarına maddi durumu da eklemezsek haksızlık etmiş oluruz. Toplu satışlar bize önemli bir maddi katkı da sağlıyor. Bu sayede bölgemizin mali sıkıntısı hafifliyor. Bize çok iyi bir mali kaynak oluşturuyor. Mali sıkıntı çeken örgütler toplu satışları örgütleyip kendilerine çok önemli bir kaynak yaratabilirler.

Gelelim bu kadar güzel olanaklar yaratan toplu satışların örgütlenmesine. Satışa çıkmadan önce dikkat edilecek olan hususlara bir göz atalım ya da biz bunu nasıl yapıyoruz görelim.

1. Bölgendeki tüm fabrikaların yerlerini öğren.

2. Fabrika çıkış saatlerini ve servis otobüslerine nereden bindiklerini (fabrikanın içinden mi yoksa dışından mı) tesbit et.

3. Fabrikada ne kadar işçi çalışıyor araştır.

4. Maaşların ne zaman verildiğini öğren.

5. Sendikanın işyeriyle ilişkisini öğren.

6. Partili yoldaşların satışa çıkabilecekleri saatleri örgütle.

7. Tüm yoldaşların satışlara sempatizan ya da ilişki getirmesini sağla, bu çok önemlidir.

8. Yukardaki bilgiler dahilinde, hergün nerede satış olduğunu gösteren haftalık satış çizelgesi oluştur. Ve bunu görülecek bir yere as.

9. Bu çizelgeye bağlı kalarak satışlara hergün ve zamanında çık. (Bu da son derece önemlidir. İşin püf noktası buradadır, süreklilik olmasındadır. İnsanlar boş zamanlarında dergiye gideyim satış vardır diyorlar. Birçok gün satış zamanı dergi dolu oluyor.)

10. Ticari şirketler eliyle dağıtılan yayınların bayii satışlarını denetle.

Bundan sonraki satışlarımızdaki hedeflerimiz, satışlara hergün daha fazla insan ve ekiple çıkmak, daha önce gitmediğimiz fabrikaları araştırmak, buralara satışa gitmek, afiş ve el ilanlarıyla yayını daha geniş bir çevreye duyurmak, yayının gitmediği yerleşim bölgelerine ulaşmasını sağlamak gerekirse buralarda kahve satışları organize etmektir. Ve yayında yer alan konuların ve parti ideolojilerinin eğitimlerini daha geniş yığınlara vermektir.

Tüm parti örgütlerine 422 sayılı *İşçinin Sesi*'nde çıkan "Legal yayının satışına kim katılmalı" başlıklı yazıyı birkere daha okumalarını ve hayata geçirmelerini öneririz.

GÜN KAVGA GÜNÜDÜR.

MERKEZ KOMİTE SEKRETERLİĞİ

Ayağı yere basan örgütl nm

Bölge komitelerinin oluşturacağı semt komiteleri, büyük kentlerin bir semtinde çalışan hücreleri, parti guruplarını yöneten organlardır. Semt komiteleri bölge komitesine hesap verir. Semt komiteleri, semtlerde yaşayanların, fabrikalarda çalışanların yol sorunundan, okul sorununa, geçit sorununa kadar bütün sorunlarını saptayan incelemeler yapmalıdır.

Gülen Erdilek

Komünist partisi işçi sınıfının öncü müfrezesidir. Bu nedenle komünistlerin çalışması işçi sınıfı arasında ağırlık kazanır. Ama burada da kalmaz. Komünist partisi tüm haksızlıklara uğrayan, sömürülen, ezilen kesimlerin de temsilcisidir.

Bu katmanlar arasına girmeli, özelliklerini, istemlerini bilmeli, onların örgütleyicisi olmalıyız. Çıkarlarının işçi sınıfı ile bir olduğunu göstermeli, onları işçi sınıfının mücadelesi içine çekmeliyiz.

İşçiler arasında örgütlenme

Aydınlar arasında da çalışmanın önemi elbette ki vardır ama asıl işçi ve emekçiyi kazanmak bizim temel hedefimizdir. O zaman işçi emekçinin yaşadığı yerlerde, çalıştığı yerlerde, fabrikalarda çalışma yapmazsak nasıl *kazanmak istediğimiz kesimi* kazanırız? Bizim bulunduğumuz yerlere gelmesini beklemek, *nasıl olsa biz bu savaşı kazanacağız* diye formüle edilen kendiliğindenliğe işi bırakmak demektir.

Semtlerde, fabrikalarda yapacağımız, genellersek yığın çalışması, kısa dönemden çok uzun dönemde sonuçları alınan, inatçı, sabırlı, disiplinli, büyük enerji koyulmasını isteyen çalışmadır. İlişki kurduğumuz insanlara ilk başta, daha tanışır tanışmaz, herşeyi bilen öğretmen havasında birşeyler anlatmamıza hiç gerek yoktur. İnsan sevgisiyle yüklü olarak, karşımızdaki insanı anlamaya, dinlemeye çalışmak son derece önemlidir. Bunun için ilişki kurulan insan hakkında peşin, önyargılı ya da kısa zamanda hakkında karar verici bir yanaşım içinde olmamak gerekir.

Buralarda çalışma biçimlerimiz nasıl olacak? En başta Leninizmin bize öğrettiği bir gerçeği unutmamak gerekir: Örgütlenmenin belli başlı bir şeması yoktur, ancak genel ilkelerinden söz edebilir.

"*Komünist partileri için mutlak doğru ve değiştirilemez bir örgütlenme biçimi olmaz.* Proletaryanın sınıf savaşımının koşulları, sürekli bir evrim sürecinde değişikliğe uğrar ve proletaryanın öncüsünün örgütlenmesi, bu değişmelere bağlı olarak sürekli uygun örgütlenme biçimleri aramalıdır..." (*Komünist Enternasyonal 3. Kongresi Kararları*, Temmuz 1921) (abç)

Her örgüt biriminin özgül bir işlev görmesi gerektiği, örgütün her üyesinin özgül bir işlev görmesi gerektiği yine Leninizmin öğrettiği birşey. Örneğin, bölge komitelerinin görevi, herkesin çalışmasını yönetmek, çeşitli çalışma alanlarını üyeleri arasında dağıtmak ve semt gurupları, fabrika gurupları atamaktır.

"Gizli bir örgütü yönetmenin bütün sanatı, olanaklı olan herşeyden yararlanmaktadır. Herkese yapacak bir iş vermek ve aynı zamanda bütün hareketin önderliğini, yalnız bir takım yetkililere dayanarak değil, otoriteye, canlılığa, daha fazla deneyime, daha çok yönlülüğe, daha fazla yeteneğe sahip olarak elde tutmak yatar. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.6, s.240)

Atılımcı, cesur, kalıplara bağlı kalmayan bir yanaşımla, sorumlulukları geniş ama çizgileri olan, örgüt birimleri yayılmalıdır.

Bugün için öne çıkan örgütlenmede şu noktaya dikkat etmek gerekir: Komite üyelerinin sayısı, belirli bir işlevi olan ve bu işlevden sorumlu tutulacak üyelerle sınırlandırılmalıdır. Örgütlerde, komitelerde yetişkin ama işe enerjik yaklaşımda sorunları olan üyeler yer almamalıdırlar. Bugün, Türkiye'de fazla böbürlenmeyelim ama bizden başka iş yapan yok. Bizim güçlü bir silahımız var: Düzenli çıkan yayınlarımız. Ve yayının ulaştığı yerde, yayınımızla işçi emekçi halkın, Alevi halkın birbirine sarıldığı gün gibi gözüküyor. Bu koşullarda bize tek şey kalıyor: İşe enerjik yaklaşım. Böyle yoldaşlar gerçekten yetişkin yoldaşlar ise, zaten durumu ya görür ya da gösterildiğinde anlayışla karşılar, durumunda değişiklik yaratırlar. Böyle bir durum değişikliği ortaya çıkmıyorsa, uygulamanın doğruluğu yine ortadır. Bugün kimsenin iş yapmadığı Türkiye'de, örgütlerin canlı iş yapması için bu, son derece önemlidir.

Böyle komitelerin varlığı, hem o bölgedeki, semtteki pratik devrimci çalışmanın yapılamamasını, hem de parti merkezinin pratik çalışmadan koparılmasını getirir.

"Merkezin düzgün çalışabilmesi için yerel komiteler, kendilerini yeniden örgütlemelidirler. Uzmanlaşmalı, daha çok iş yapan örgütler konumlarına gelmeli, şu ya da bu pratik alanda gerçek kusursuzluğa erişmelidir.." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.6, s.240)

Semt örgütlenmeleri-ayağı yere basan örgütlenmeler

Bölge komitelerinin oluşturacağı semt komiteleri, büyük kentlerin bir semtinde çalışan hücreleri, parti guruplarını yöneten organlardır. Semt komiteleri bölge komitesine hesap verir.

Semt komitelerinin kurulacağı yerler özellikle işçi yataklarının olduğu yerler, işçi semtleri, fabrikaların, sendikaların olduğu yerler, Alevi halkın yaşadığı yerler olmalıdır. Çünkü partimiz için kazanmak istediğimiz kesimler buralardadır.

Komite üyeleri bütün parti çapında getirilen 7. Kongre'nin aldığı "Yeni dönem parti çalışması üzerine" karardaki gibi çalışma yürütmelidir. Yani kurulduğu ya da kurulacağı yerlerde, komite üyeleri legal örgütlenmelerde bizzat görev almalı, parti çalışmaları legal örtü altında yürütülmelidir.

Bir örgütümüz var ki, ta TKP içindeki açık kavganın başladığı yıldan beri en çok yığın ilişkileri olan örgütümüz. Sokaklara da binlerce, onbinlerce insanı çıkarabilmiş bir örgütümüz. Ama işin ilginç yanı gerçekten bu kadar çok yığın bağları olmasına rağmen semt/fabrika komitesi kurup, komite üzerinden çalışma yapmada sorunları var. Bu şekilde çalışma yaptığı dönemler oldu elbette ki ama hep altında bu sorun ince bir şerit halinde de olsa yattı. Denebilir ki, "örgütlenmenin belli başlı bir biçimi yok" dedik ya. Doğru, hatta devrimci örgütlenmenin bir biçim almadığı dönemlerde olabilir. Ama ihtiyaç bastırdığı zaman, bu ihtiyaç giderilmedir. Yoksa ortaya komünist parti örgütlenmesi değil, devrimci ama gevşek, vurucu gücü etki alanından daha az olan örgütlenmeler çıkar. Böylece elimizle zamanı sürekli ileri atarız.

Öte yandan yoldaşların yaşadıkları evlerin bile nerelerde, hangi semtlerde olduğu da önemlidir. İşçi, emekçi, Alevi halkın yaşam yerleri bizim yaşam yerlerimiz olmalıdır. En iyi semtlerde seçilen evler bize en iyisinden mali zararı, en kötüsünden topluma, işçi emekçi halka, onların sorunlarına gittikçe uzaklaşan insanlar konumuna düşürür. Yoldaşlar, işçi, emekçi, Alevi halkın yoğun olduğu pilot semtlerde kelimenin tam anlamıyla yaşamalıdırlar. Mahallenin bakkalının kim olduğunu bilmeli, köşedeki evin çocuklarının nerelerde oynadığını bilmeli, akşamları ev gezmeleri yapmalıdırlar. Ev gezmelerinin örgütlenmesi bile hem yanımızda götüreceğimiz semptanizanı ilerletir, hem kendimizi, hem partinin etki alanını genişletir, yeni dostlar kazanırız. Kısacası yaşadığımız yerde *yaşamalıyız*, "mahalleli" olmalı, orası ile kaynaşmalıyız.

Semtteki emekçilerin rahatsız oldukları tüm konuları saptamak, bu konularda örgütlenme komiteleri, eğitim konuları saptamak görevlerimiz arasında olmalıdır. Dünya komünist hareketin de, Türkiye devrim mücadelesi tarihinin de gösterdiği gibi semtlerdeki emekçinin yakıcı sorunlarından hareket edilmedikçe devrimci çalışmanın ayakları yere basmıyor. Semt komitelerinin -aslında bütün örgüt birimleri için geçerli- önündeki görevler yuvarlak olmamalıdır. "(...) semtte örgütlenmeyi hedefliyor." Ona bakılırsa yukarı doğru çıkıldığında "parti devrim istiyor" denildiği zaman da akan suların durması lazım. Öyle olmuyor tabii, nasıl, devrimde kimlerle bağlaşıklık kurulacağı, sosyalizmde neyi hedeflediğimiz vb. belirleniyorsa, komitelerin görevleri de o kadar detay olmalıdır. Kaldı ki partinin pratik çalışması genel çalışmanın özel noktaları üzerinde yürümektedir. Semtin somut, demokratik sorunları üzerinden ajitasyon ve propaganda ile görüşlerimiz yayılır.

"Her *genel demokratik sorunu* ortaya çıkarmada, vurgulamada ve çözmede *herkesten önde olmak* zorunda olduğunu pratikte unutan, sosyal demokrat (Komünist- İS.) değildir." (Lenin, *Ne Yapmalı*, agy, c.5, s.425)

Semt komiteleri, semtlerde yaşayanların, fabrikalarda çalışanların yol sorunundan, okul sorununa, geçit sorununa kadar bütün sorunlarını saptayan incelemeler yapmalıdır.

Canlı semt örgütlenmeleri fabrika ve çalışma birimlerinin daha militan ve daha sıkı bir konuma gelmelerini sağlayacaktır. Yine bütün çalışmalarımızda olduğu gibi buralarda da planlı-programlı-denetimli çalışma bizi başarıya götürecektir. Önümüze kısa vadeli -diyelim 3 ay- koyacağımız hedefler ile semtlerde, fabrikalarda yoğunlaşılacak konular saptanmalı, çalışmalar o noktalar üzerinde yoğunlaşmalıdır. Elbette diğer işler de yapılmalıdır, ama yoğunluk çalışma yapılan yerlerde saptanan en acil konulardan başlamalı ve en başta kendi kendimizi sürekli denetleyerek ilerlemeler ▶

ANAHTAR

Aynı Vergi

Başta tüm yoldaşlarımız olmak üzere herkesin düşünmesi gereken bir soruyu R. Yürükoğlu yoldaşı *İşçinin Sesi'nin 419. sayısında belirtmişti: A. Sosyalist sistem neden çöktü? b.Sosyalist sistemin çökmesi kapitalizmi iyi yapmıyor. Kapitalim neden iğrenç bir sistemdir? c. Türkiye'ye sosyalizm ne getirir? Ve bu soruların alt sorularını yoldaş sıralamıştı. İşte bu çalışmaya ışık tutması amacıyla, Lenin'in azgelişmiş bir ülkede kurulan sosyalizmin sorunları ve sosyalizmin genel çerçevesi üzerinde olan yazılarından çevirileri bir süre önce İşçinin Sesi*'nin sayfalarında yayınlamaya başladık. Bu sayımızda, bundan bir önceki sayımızda başlattığımız, Lenin'in Mayıs 1921'de yayınlanan *Ayni Vergi* isimli broşürünü *Toplu Eserler*, c.32, s.329-365. sayfalarından aynen çevirerek yayınlamaya devam ediyoruz. Gelecek sayımızda broşürün son bölümü yer alacaktır.

AYNİ VERGİ, SERBEST TİCARET VE AYRICALIKLAR

Yukarıda aktarılan 1918 tartışmalarında, ilgili zaman süreleri açısından bazı hatalar vardır. Bu süreler o zaman umulduğundan, çok daha uzun sürdü. Bu şaşırtıcı değildir. Ama ekonomik yaşamımızın ana unsurları aynı kalmıştır. Pek çok durumda köylü "yoksullar" (proleterler ve yarı proleterler), orta köylü haline gelmiştir. Bu, küçük mülk sahibi, küçükburjuva "unsur"da bir artışa yol açmıştır. 1918-1920 arasındaki İç Savaş, ülkedeki yıkımı artırmış, ülkenin üretici güçlerinin yeniden kurulmasını önlemiş ve proletaryaya diğer sınıflardan daha çok zarar vermiştir. Buna, başka şeylerin yanısıra, başlıca yakacağımız olan odunun taşınmasında köylülerin atlarından yararlanılmasını engellediği için ulaşımın ve sanayiin düzelmesini daha da geciktiren 1920 mahsulünün kötülüğü, hayvan yemi kıtlığı ve hayvanların ölmesi de eklendi.

Bunun sonucunda, 1921 ilkyazında siyasal durum, köylülerin durumunu düzeltmek ve onların üretici güçlerinin artırmak için derhal alınacak, kararlı ve önemli önlemlerle gerektiriyordu.

Neden köylülerin de, işçilerin değil?

Çünkü işçilerin durumunu düzeltmek için, tahıla ve yakıta gereksinim vardır. Günümüzde bir bütün olarak ekonomi açısından, en büyük "engel" budur. Tahıl üretimi ve toplanmasını ve yakacak depolanmasını ve ulaştırılmasını artırmak, köylülerin koşullarını düzeltmek, ve onların üretici güçlerini artırmak dışında bir yolla olası değildir. İşe köylülükden başlamalıyız. Bunu anlayamayanlar, ve köylülerin bu ön plana çıkarılmasını, proletarya diktatörlüğünden "vazgeçmek" ya da ona benzer birşey olarak görenler, bir an durup düşünmüyorlar ve kendilerinin sözcüklerin gücüne boyun eğmesine izin veriyorlar. Proletarya diktatörlüğü, proletaryanın politikayı yönetmesi demektir. Öncü ve egemen sınıf olarak proletarya, politikayı, ilk önce en acil, en "can sıkıcı" sorunu çözecek şekilde yönetmeyi başarmalıdır. Bugün için en ivedi şey, köylü tarımının üretici güçlerini derhal artıracak önlemleri almaktır. İşçilerin koşullarını iyileştirmek ve işçiler ile köylüler arasındaki ittifakı sağlamlaştırmak, ve proletarya diktatörlüğünü güçlendirmek ancak *bu yolla* olanaklıdır. İşçilerin durumunu *bu yolla* düzeltmeyi *reddeden* proleter ya da proleter temsilcisi, *gerçekte* beyaz muhafızların ve ve kapitalistlerin suç ortağı olacaktır. Çünkü bu yolu reddedetmek, işçilerin dar çıkarlarını onların sınıf çıkarlarına üstün tutmak, işçi sınıfının bütününün çıkarlarını, onun diktatörlüğünü, büyük toprak sahiplerine ve kapitalistlere karşı köylülerle ittifakını ve emeğin sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu için savaşımdaki öncü rolünü, işçilerin acil, kısa vadeli ve kısmi çıkarları uğruna feda etmek demektir.

Bu nedenle yapılması gereken ilk iş, köylülerin üretici güçlerini artıracak ivedi ve ciddi önlemlerin alınmasıdır.

Bu, gıda siyasetimizde önemli değişiklikler yapılmadan gerçekleştirilemez. Böyle bir değişiklik, fazla ürüne elkonması sistemi yerine, hiç değilse yerel ekonomik değişimde, vergi ödendikten sonra, geri kalan ürün için serbest pazarı varsayan ayni verginin konmasıdır.

Bu değişikliğin özü nedir?

Bu konuda yanlış fikirler yaygındır. Bunlar temel olarak, bu geçişin anlamını araştırmak ya da onun sonuçlarını belirlemek için hiçbir çabanın gösterilmemesinden, genel olarak komünizmden genel olarak burjuva düzenine doğru bir değişme olduğunun varsayılmasından kaynaklanmaktadırlar. Bu hataya karşı çıkmak için, kaçınılmaz olarak, Mayıs 1918'de söylenenlere başvurmak gerekir.

Ayni vergi, aşırı kıtlık, yıkıntı ve savaş tarafından bize dayatılan özgün Savaş Komünizmi'nden, ürünlerin düzenlenmiş sosyalist değişimine geçişin biçimlerinden biridir. Ürünlerin sosyalist değişimi ise, ağırlıkla küçük köylü nüfusunun ağır basmasının yarattığı özgün özelliklerle sosyalizmden komünizme geçişin biçimlerinden biridir.

Bu özgün Savaş Komünizmi sırasında, gerçekte biz köylüden bütün fazla ürününü -ve bazen sadece fazla ürünü değil, onun gereksiniminin bir kısmını da- ordunun gereksinmesini karşılamak ve işçilerin yaşamını sürdürebilmek amacıyla aldık. Bunun çoğunu, borç olarak, kağıt üzerinde para ile aldık. Bunu yapmasaydık, mahvolmuş bir küçük köylü ülkesinde büyük toprak sahiplerini ve kapitalistleri yenmemiz olanaklı olamazdı. Bunu başarmış olmamız, (sömürücülerimizin dünyanın en güçlü ülkelerinden yardım almalarına karşın) zafer kazanmamız, yalnızca işçi ve köylülerin kurtuluş için verdikleri savaşımda kahramanlık mucizeleri yaratabileceklerini değil, aynı zamanda Menşeviklerin, Sosyalist Devrimcilerin ve Kautsky ve şürekasının bu Savaş Komünizmi yüzünden bizi *suçladıkları* zaman burjuvaziye uşaklık ettiklerini de gösterdi. Bu bizim başarı hanemize yazıldı.

Ama, bu başarının gerçek ölçüsünü bilmek de, aynı derecede önemlidir. Savaş ve yıkım bizi, Savaş Komünizmi'ne başvurmak zorunda bıraktı. Bu, proletaryanın ekonomik görevlerine uygun düşen bir politika değildi. ve olamazdı. Geçici bir durumdu. Bir küçük köylü ülkesinde diktatörlüğünü uygulayan proletaryanın doğru politikası, tahılı köylünün gereksinim duyduğu mamül mallarla değişim içinde elde etmektir. Ancak böyle bir gıda politikası proletaryanın görevlerine uygun düşer ve sosyalizmin temellerini

---

◀ sağlanmalıdır. Ve böyle bir çalışmanın sonucunda bu ilerlemenin başarılı bir ilerleme olduğu çarpıcı bir şekilde görülecektir.

Olanakları kaçırmayalım

Bugün semt örgütlenmelerinin legal örtü ile çok doğal çıkarabileceği, yapıları buna çok uygun olan örgütlenmeler var. Ve buralarda süren çalışmalar var. Ama muhalefetleriyle bu yapıların çoğunluğu bir sohbet kulübü, tipik bir aydın derneği havasına büründürülüyor. Üstelik böyle yerler, küçük burjuva akımlar tarafından, bu derneklerin yaydığı saygın adı kapmak için uğraştıkları, çeşitli entrikaların çevrildiği yerler konumuna getirilmeye çalışılıyorlar.

Yoldaşlarımız buralarda süren kavgada odak olmuş bazı noktalara sarılmışlar, onları ayakta tutmaya çalışıyorlar. Ama bunların çoğunluğu derneğin binası içinde odaklaşılan çalışmalar olduğu için sonuç verici bir tutum olmuyor. Tersine iş yapmak isteyenleri de olumsuz etkileyen durumlar ortaya çıkıyor.

Hangi dernek olursa olsun, işçiye, sendikalara ulaşmak için araç olarak kullanan bir çalışma izlenmelidir. Dernek binası içinde yoğunlaşan bir çalışmayla bunlar yapılmaz. Bugünkü gereksinim, militanları fabrikalarda, işçi semtlerinde, mahallelerinde, sendikalarda cirit atan bir dernek çalışmasıdır.

Yoldaşlar somut konular üzerinde kampanya biçimi çalışmak zorundalar. Bir fabrikayı hedef seçmeliler, bu fabrikadaki somut soruna yapışmalılar. Bütün emek bu somut hedefe yönelmeli. Bu çalışma canlı bir şekilde getirilirse dürüst bilim adamlarını bu yola da çekmek mümkündür. Samimi bilim adamlarını yapabilecekleri yardım ve hizmetin artmasının da yolu budur.

Buralara üye işçinin evinde, servisinde, sendikasında, temsilciliğinde odaklaşmalı. Burada elde edilen somut bilgi ve veriler temelinde bir ajitasyon götürülmeli. İşçi ve emekçilerin yoğun yaşadığı yerlere bakarsak, bu tür çalışmanın potansiyelinin fazla fazla olduğu görülür.

Aydınlar arası görüş alış verişinden çıkan sonuçları uzaktan işçilere üfleyen bir çalışmadan, somut sorunların üzerinde, işçi sınıfının kavgasında odaklaşan bir çalışmaya geçmek zorunludur.

Lenin'in sözleri bütün çalışmamızda kulaklarımızda çınlamalıdır:

"Yığınlarla bağlan,

"Onlara yakın yaşa.

"Onların ruhsal durumlarını bil

"Herşeyi bil

"Yığınları anla.

"Onlara yaklaşabil.

"Onların mutlak güvenlerini kazan

"Liderler yönettikleri yığından, öncü tüm emek kadrosundan kopmamalıdır..

"Yığınları yaltaklama ve de onlardan kopma" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, Rusca beşinci basım, c.44, s.497-98)

Bugün, komünist partisini geliştirecek kadro, parti yayın hattını yakından izleyen, ortamın değişikliklerini kavrayan, ortamın isteklerine yanıt verebilen, yanıt vermek için çırpınan kadrodur.

Son bir şey daha: Bugünün en devrimci görevinin parti basınını güçlendirmek, dağıtmak olduğu, bir an için bile olsa unutulmamalıdır. Bütün örgütlenmeler, görüşlerimizin daha çok yayılabilmesi için araçtırlar.

ANAHTAR

güçlündirebilir ve onu tam zafere götürebilir.

Ayni vergi böyle bir politikaya geçiştir. Hala öylesine bir yıkıntı içindeyiz, (daha dün sürmekte olan ve kapitalistlerin açgözlülüğü ve hiddeti yüzünden yarın yeniden patlak verebilecek olan) savaş yükünün altında öylesine ezilmiş bir durumdayız ki, köylülerden aldığımız tahılın *tümü* karşılığında, onlara mamül mallar veremiyoruz. Bunu bildiğimizden, ayni vergiyi koyuyoruz, yani, (ordu ve işçiler için) gereksinim duyduğumuz tahılın asgarisini bir vergi biçiminde alacağız ve gerisini mamül maddelerle değişim içinde elde edeceğiz.

Unutmamamız gereken bir şey daha var. Yoksulluğumuz ve yıkıntımız o kadar büyük ki, *tek bir adımda* büyük ölçekli sosyalist devlet sanayiini kuramayız. Bu, büyük sanayi merkezlerinde geniş tahıl ve yakıt stokları biriktirmek, yıpranmış makinelerin yerine yenilerini koymakla vb. ile gerçekleştirilebilir. Deneyimlerimiz bizi, bunların bir adımda yapılamayacağına inandırdı ve biliyoruz ki, yıkıcı emperyalist savaştan sonra en zengin ve en ileri ülkeler bile bu sorunu ancak yıllar süren bir dönem boyunca çözebileceklerdir. Bu yüzden, devlet makinelerine büyük hammadde, yakıt ve besin stoklarına gereksinim duymayan ve köylü tarımına derhal bazı yardımlar sağlayabilecek ve onun üretici güçlerini derhal artırabilecek olan *küçük* sanayiin yeniden kurulmasına belirli ölçüde yardımcı olmak gereklidir.

Bunun sonucu ne olacaktır?

Sonuç, küçük burjuvazinin ve kapitalizmin bir ölçüde (yerel de olsa) serbest ticaret temeli üzerinde yeniden canlanması olacaktır. Bundan hiç kuşku yoktur ve buna gözlerimizi kapatmak gülünç olur.

Bu gerekli midir? Haklı gösterilebilir mi? Tehlikeli değil midir?

Bunun gibi pek çok soru sorulmaktadır ve çok sert konuşmazsak, bunların çoğu yalnızca dar kafalılığın kanıtlarıdır.

Benim, Mayıs 1918'de, ekonomimizde çeşitli toplumsal ekonomik yapıların ögelerini (bütünü oluşturan parçaları) tanımlamama bakın. Hiç kimse bu beş aşamanın (ya da bütünü oluşturan parçanın), – ataerkil, yani yarı-barbar sistemden sosyalist sisteme kadar – ekonominin beş biçiminin varlığını yadsıyamaz. Bir küçük köylü ülkesinde kısmen ataerkil, kısmen küçük burjuva olan küçük-köylü "yapı"sının ağır bastığı kendiliğinden bellidir. Bir kez değişim ortaya çıkarsa, küçük ekonominin küçük burjuva-kapitalist yoldan gelişmesinin zorunlu olduğu, sokaktaki adamın günlük deneyimi ve gözlemiyle bile doğrulanan, karşı çıkılmaz bir gerçek, ekonomi politiğin basit bir kuralıdır.

Bu ekonomik gerçeklik karşısında, sosyalist proletaryanın politikası nedir? Tahıl ve hammadde ile değişim içinde küçük köylüye, büyük ölçekli sosyalist sanayilerin ürettiği mallardan *bütün* gereksinim duydukları vermek midir? Bu en çok arzu edilen ve en "doğru" politikadır – ve başlattığımız politika budur. Ama *bütün* malları sunamıyoruz, bundan çok uzağız, yakın zamanda da bunu yapamayız –en azından ülkenin elektriklendirilmesinin ilk aşamasını tamamlamadan bunu yapamayız. O halde, ne yapmalı? Bir yol, özel, devlete ait olmayan değişime, yani ticarete, yani milyonlarca küçük üreticinin bulunduğu yerde kaçınılmaz olan kapitalizmin gelişmesine kilit vurmaya, tamamen yasaklamaya çalışmaktır. Ama böyle bir politika, onu uygulamaya çalışan parti için, aptalca bir iş yapmak ve intihar etmek demek olur. Aptalca olur, çünkü böyle bir politika ekonomik açıdan olanaksızdır. İntihar etmek demek olur, çünkü böyle bir politikayı uygulamaya çalışan parti kaçınılmaz bir yıkımla karşılaşır. İtiraf edelim: Bazı komünistler tam anlamıyla *böyle* bir politikayı benimseyerek "düşünceleriyle, sözleriyle ve eylemleriyle" günah işlemişlerdir. Bu hataları düzeltmeye çalışacaız ve bu hataları mutlaka düzeltmeliyiz, yoksa sonuçları çok kötü olacaktır.

Bunun seçeneği, (ve bu tek akla uygun ve uygulaması *olanaklı* son politikadır) kapitalizmin gelişmesine kilit vurmaya ya da onu yasaklamaya çalışmamak, onu, *devlet kapitalizmi* kanalına yöneltmektir. Bu, ekonomik açıdan olanaklıdır çünkü devlet kapitalizmi sınırsız ticaretin ve genel olarak kapitalizmin ögelerinin bulunduğu her yerde – çeşitli biçim ve ölçülerde – vardır.

Sovyet devleti ve proletarya diktatörlüğü, devlet kapitalizmi ile birliştirilebilir mi? Bunlar birbiriyle bağdaşabilir mi?

Elbette bağdaşabilir. Mayıs 1918'de öne sürdüğüm tam da buydu. Umarım o zaman bunu tanıtlamıştım. Aynı zamanda, küçük mülk sahibi (hem küçük ataerkil, hem küçük burjuva) ögeyle karşılaştırıldığında devlet kapitalizminin ileri bir adım olduğunu da tanıtladım. Devlet kapitalizmini yalnızca sosyalizmle karşılaştıranlar bir dizi hata yapıyorlar çünkü bugünün ekonomik ve siyasal koşulları altında, devlet kapitalizimini, küçük burjuva üretimiyle de karşılaştırmak gerekir.

Bütün sorun – teorik ve pratik açıdan – bütün sorun, (belirli bir dereceye kadar ve belirli bir süre için kaçınılmaz olan) kapitalizmin gelişmesini, devlet kapitalizmi kanalına yönlendirmenin doğru yöntemlerini bulmak ve uzak olmayan bir gelecekte onun sosyalizme dönüşmesini güvence altına almak için çevresini hangi koşullarla kuşatmak gerektiğini belirlemektir.

Bu sorunun çözümüne yaklaşmak için, herşeyden önce, Sovyet sistememi ve Sovyet devleti çerçevesi içinde devlet kapitalizminin pratikte ne olacağını ve ne olabileceğini olanaklı olan en belirgin bir biçimde gözümüzde canlandırmalıyız.

Ayrıcalıklar, Sovyet hükümetinin, kapitalizmin gelişmesini devlet kapitalizmi kanalına yöneltmesinin ve devlet kapitalizmi "aşılama"sının en basit örneğidir. Günümüzde hepimiz ayrıcalıkların gerekli olduğu konusunda anlaşıyoruz, ama hepimiz ayrıcalıkların ne anlama geldiği üzerinde düşündük mü? Yukarıda değindiğimiz ekonomi biçimleri ve onların karşılıklı ilişkileri açısından bakıldığında Sovyet sisteminde ayrıcalıklar nedir? Bunlar, küçük mülk sahibi (ataerkil ve küçükburjuva) ögelere karşı Sovyet, yani proleter, devleti ile devlet kapitalizmi arasında bir ittifak, bir blok, bir anlaşmadır. Ayrıcalığı olan bir kapitalisttir. İşini, kapitalist yoldan, kâr amacıyla yönetir ve aşırı kâr elde etmek amacıyla ya da başka türlü sağlayamayacağı ya da büyük zorlukla sağlayabileceği hammaddeleri elde etmek amacıyla, proleter hükümeti ile bir anlaşma yapmayı gönüllüdür. Sovyet iktidarı, üretici güçlerin gelişmesiyle, derhal ya da çok kısa bir süre içinde artan miktarda mal sağlayarak sovyet hükümeti kazançlı çıkar. Diyelim ki, yüz tane petrol alanına, madene ve orman bölgesine sahibiz. Makinelere, gıdaya ve ulaşım olanaklarına sahip olmadığımız için bütün bunları geliştiremiyoruz. Ve bu nedenle de diğer bölgeleri geliştirmek için hemen hemen hiçbir şey yapamıyoruz. Büyük işletmelerin yetersiz gelişmişliği yüzünden, küçük mülk sahibi öge her açıdan öne çıkmakta ve bu durum çevredeki (ve sonra bütün) köylü tarımının kötüye gitmesinde, onun üretici güçlerinin azalmasında, Sovyet hükümetine olan güveninin azalmasında, hırsızlığın ve küçük (en tehlikeli) vurgunculuğun, vb. yayılmasında yansımaktadır. Sovyet hükümeti, ayrıcalıklar biçiminde devlet kapitalizmini "aşılayarak" küçük üretime karşı büyük ölçekli üretimi, geri üretime karşı ileri üretimi, el üretimine karşı makine üretimini güçlendirmektedir. Ve o büyük ölçekli sanayi mallarını artan bir miktarda elde etmektedir (çıktı içindeki kendi payı) ve küçük burjuva anarşik ilişkilere karşı, devletin düzenlediği ekonomik ilişkileri güçlendiriyor. Ayrıcalıklar politikasının sınırlı ve dikkatli bir biçimde uygulanması, işçilerin ve köylülerin içinde bulundukları koşulları ve sanayiin durumunu (küçüt bir ölçüde) hızla iyileştirmede bize yardımcı olacaktır. Elbette ki, bunun bedeli belirli fedakarlıklar, çok değerli ürünlerden milyonlarca pud'un [yaklaşık olarak 16 kg'a eşit bir Rus ağırlık birimi-*İS*] kapitalistlere teslim edilmesidir. Ayrıcalıkların, bir tehdit olmaktan çıkıp, bizim yararımıza işlemesi için gerekli olan ölçek ve koşullar kuvvet ilişkilerine bağlıdır ve savaşım içinde belirlenecektir çünkü ayrıcalıklar da, savaşımın bir biçimi, sınıf savaşımının başka bir biçim altında sürdürülmesidir ve hiçbir koşulda sınıf savaşımının yerine sınıflar arasında barışın konması değildir. Savaşımın yöntemlerini pratik belirleyecektir.

Sovyet sistemi içindeki diğer devlet kapitalizmi biçimleriyle karşılaştırıldığında, ayrıcalıklar devlet kapitalizminin belki de, en basit, en açık olan biçimidir. En kültürlü, en ileri Batı Avrupa kapitalizmi ile resmi, yazılı bir anlaşma yapmayı içeriyor. Kazançlarımızı ve kayıplarımızı, haklarımızı ve yükümlülüklerimizi tam olarak biliyoruz. Ayrıcalığın verildiği koşulları tam olarak biliyoruz. Eğer anlaşma böyle bir tazminatı öngörüyorsa, anlaşmanın sona ermesinden önce tazminatın koşullarını biliyoruz. Dünya kapitalizmine belirli bir "haraç" ödüyoruz; ona belirli bir anlaşma ile "fidye" vererek Sovyet iktidarını ivedi olarak kararlı hale getiriyoruz ekonomik koşullarımızda bir iyileşme sağlıyoruz. Ayrıcalıkların tüm zorluğu, bir ayrıcalık anlaşması yaparken iyi düşünmekde ve bütün koşulları iyi tartmakta ve sonra da anlaşmanın yerine getirilmesini sağlamakta yatar. Hiç kuşkusuz, zorluklar vardır ve olasıdır ki, başlangıçta hatalar yapmak kaçınılmazdır. Ama bunlar, toplumsal devrimin diğer sorunlarıyla karşılaştırıldğında ve özellikle devlet kapitalizminin diğer biçimlerini geliştirmenin, ona izin vermenin, aşılamanın güçlükleri ile karşılaştırıldığında, küçük zorluklardır.

Ayni verginin uygulanmasından bütün Parti ve Sovyet işçilerinin karşısında duran en önemli görev, "ayrıcalıklar" politikasının (yani "ayrıcalıklı" devlet kapitalizmine benzer bir politikanın) temel ilkelerini kapitalizmin diğer biçimlerine, serbest ticarete, yerel değişime vb. uygulamaktır.*(Devam edecek)*

Verdiğimiz her enerji sonuç doğuruyor

Yapacak işimiz çok

Partimizin çıkardığı bütün yayınları anında okumaya çalışıyorum, bunlara doğal olarak yansıyamayan bir çok ince konuyu da hücre çalışmasının içerisinde gözlemliyebiliyorum. Çıkardığım bir kaç sonucu yazmak istiyorum.

Hücre çalışmasında birşey çok net gözüküyor: Yoldaşlarda okuma alışkanlığı daha henüz tam oturmuş değil. Bu doğal olarak yoldaşların ilerlememesini getiriyor. Yayın satışına çıkıyoruz, satışını yaptığı dergiyi okumayan partili olur mu? Anlıyamıyorum. Onun dışında okuması gereken kitapları zaten çok sonra okuyorlar. Bunu pratikte görüyorum. Birçok yoldaş bilmesi gerekenleri bilmiyor, çünkü okumuyor. Öyle olunca da olduğumuz yerde saymasak bile çok az ilerleyebiliyoruz. Bu da hem kendimizin, hem partimizin daha az gelişmesini sağlamak demektir. Kişi ne kadar sağlam karakterli olursa olsun beslenmedikçe varolan zaaflar da kalıyor, hatta zaman ilerledikçe su yüzüne çıkıyor, ilerliyor. Böyle olunca hem o yoldaş kaybediyor, hem de parti kaybediyor.

Yapmakta olduğumuz yığın çalışmasında bunun bir çok örneğini görme fırsatı buldum. Çok yoldaş tanıyorum ki okumaya zaman ayırmadığından geliyor bir yerde tıkanıyor. Bizzat kendim kaç kez tanık oldum. Herkes düzenli eğitimine özen gösterse de böyle zor durumlarda kalmasak olmaz mı?

Bir kez legal yayınların kesinlikle evde okunmasından yana değilim. Yolda geçen o kadar çok zaman var ki, o süreyi hem yayını okuyarak değerlendirebileceğimiz gibi hem de yayınların tanıtımını yapmış oluruz. Evde de diğer yayınları okumaya zaman ayırırız. Bence yoldaşlarımızdaki her türlü eksiklik bu bireysel eğitimin yeterince yapılmamasından kaynaklanıyor. Gerçi son zamanlarda satışa çıktığımız zamanlarda da bu konuyu aramızda tartıştık ve sonuçta bir ilerleme oldu ama hâlâ yeterli düzeye gelmediği ortada.

Peki kendi eksikliklerim yok mu? Var, hem de çok fazla. Örneğin şu sıralarda yoğunlaştığım işim nedeniyle yığın ilişkilerim daha da gelişti ama yayına birçok insanı abone yapabilecekken, bunları biraz daha sonra meyvalarını alayım diye *biraz daha sonraya*

Kişi ne kadar sağlam karakterli olursa olsun, beslenmedikçe varolan zaaflar da kalıyor, hatta zaman ilerledikçe su yüzüne çıkıyor, ilerliyor.

bıraktım. Bu arada yayın satışlarına her zaman katılamadım. Bu da böyle olmayabilirdi.

Kurduğum yeni ilişkiler arasında siyasi bilgisi hiç olmayan da, olan da var. Siyasi birikimin olması ilk başta avantaj gibi görünse de, bildiklerini sandıkları herşeyi doğru kabul ettiklerinden, bu tür insanların çoğunda - elbetteki hepsinde değil- sabit bir kafa yapısı oluşmuş durumda. Durum böyle olunca, avantaj dezavantaja dönüşüyor. Bu aşamadan geçmeyenler, herşeyi ve doğruyu yeni öğrenmeye başladıklarından, bu olumsuzluklar yaşanmıyor. Açıkcası bu konumda olanların gelişmeleri daha hızlı oluyor. Nedeni de kafalarının yanlış fikirlerle önceden dolmamış olması.

Çalışma yaptığımız legal derneğin geçenlerde bir gecesi oldu. Bu eylemle dernek halkın gözünde iyice meşruluk kazandı.

Böyle yapıların kullanılması, hem insanların gelişmesi için basamak oluyor, hem de gelenler disiplini, dostluğu, dayanışmayı, siyaseti hepsini burada tanıma fırsatı buluyorlar. Bizim için de büyük bir olanak oluyor. Hem kendimizi tartmamıza yarıyor, hem de burası bir süzgeç görevi görerek, elek üstünde kimlerin kalabileceği fikrini veriyor.

Kısacası bu tür kapsamı geniş bir legal yığın örgütünün içinde çalışma yapmak yığınların içine dalmamızı getiriyor. Buralarda herkese gerçekten dostça yanaşmak son derece önemli. Kurulan yığın ilişkilerimizin pekişmesini sağlamak için yapı içerisinde etkinlikler organize etmeliyiz, edilmesini sağlamalıyız. Bu organizasyonlar sürekli olmazsa iş yapmaya, zevkle bakan insanlar açısından, bu yapıların bir çekiciliği olmaz, orada tutacak güç olmaz. Kala kala geriye heryeri tartışma kulübüne döndürmeye hevesli tipler kalır.

Hilafsız söylüyorum bu uygulamayı hakkıyla uygulayalım, 18 ay sonra en az on kat daha güçlenmiş olarak çıkarız.

Bir diğer söyleceğim konu, sendikasız çalışan işçilerin bulunduğu kesimde yapılan çalışmalar üzerine olacak. Buralarda her ne kadar hak aramak için, sendikalaşma için komiteler gerekliyse de, bu tür komitelere yaklaşım biraz daha çekingen olmaktadır. İşçiler, "iyi/kötü sahip oldukları" işi kaybetmek korkusu çekmektedir. Bu durumda, komitelerde ancak duyarlı işçiler yer alıyor, geniş bir yelpaze oluşturma zorlaşıyor. Bence işe önce dayanışma komiteleriyle başlamak daha sağlıklıdır. Çalışan her işçinin gerektiğinde borç alabileceği dayanışma sandıkları oluşturulursa burada sağlanacak diyalog herkesin birbirine kaynaşmasının getireceği gibi güven de verecektir. Birlikte hareket etmenin gücünü gören bu işçiler, öncelikle komite gibi kavramlara yabancı olmamanın yanısıra faydasını da görünce daha anlamlısını uygulamakta, hem deneyim sahibi olacaklar. Bu işleyişi yürüten de yoldaşlarımız olursa, öylesi bir işyerine gelecek sendikanın işyeri temsilcisi olma şansını yakalayıp, sendikacı olma yolunda da ilk adım atmış olacaklardır.

Bu arada hazırlanmamız gereken bir konu da 1 Mayıs sürecidir. Şimdiden hedefli çalışırsak harekete geçirebileceğimiz yığınların niteliğini ölçmüş oluruz. Dikkat etmemiz gereken nokta, sendikalarla ortak hareket etmek olmalıdır. Yayında çıkacak 1 Mayıs ile ile ilgili yazılarımızı sendikalarda çalışan dostlarımıza, hatta tanımadıklarımıza ulaştırmalıyız.

İlişkiye geçtiğimiz sendikacı ile uslubumuza çok dikkat etmeliyiz. İsterse karşımızdaki gerici bir sendikacı olsun, onu o yönüyle değil, sınıfın bir temsilcisi olmasıyla değerlendirmeliyiz.

İşçi sınıfının örgütlü olduğu kesimler haricinde yayınlarımız aracılığı ile görüşlerimizin tanıtımını yapacağımız en sağlıklı yerler Alevilerin yoğun olduğu yerlerdir. Böyle yerlere, kuruluşlara düzenli satışa gidilmelidir.

Yapacak işimiz çok yoldaşlar. Vereceğimiz her enerji ile bunların hepsinde büyük ilerlemeler olacağı kuşkusuzdur. Bunu pratiğimizde görüyoruz.

Derya Deniz

Eylem sırasında küçük burjuva anlayışlara inat işçiler kararlı ve inançlıydılar

İşçinin çıkarı birdir

Sendikal birlik. Vazgeçemeyeceğimiz bu önemli ilkeyi doğru düşünce ve mücadele anlayışı ile ortaya koymak zorundayız. Geçtiğimiz aylarda yapılan yürüyüş bizim açımızdan birçok şeyi açığa çıkardı.

Eğitim ve örgütlenme çalışması önceden yapılmadığından eylemde de birçok eksiklik yansıdı. Önder durumda olanların eksikleri doğal olarak eylemede yansıdı. Eleştiri-özeleştiri anlayışı özüne uygun ortaya konulamadı.

Kurumların örgütlenmesinde işçilerin istek ve yaratıcılıkları gündeme getirilemedi ya da görmezden gelindi. Eylem arifesinde yapılması gerektiği yeteneklerin ortaya çıkartılmasına olanak verilmemesi, işçiyle sendika arasındaki çelişkileri gündeme getirdi. Bu tür analyışlar işçilere zarar büyük zarar veriyor.

Bizlerin işçi sınıfı içine sokmaya çalışılan küçük burjuva anlayışlara karşı sürekli uyanık durması gerekiyor, olumsuzluklara karşı hemen olumlu öğeleri öne çıkartma sanatını iyi kullanmalıyız.

Sendikalar komünistler için vazgeçilemeyecek alanlardır. Buralarda gelişecek her olumlu gelişimi desteklemeliyiz. Bazı arkadaşlar, yükselen olumlu yanlarını görmezden geliyorlar. İşçi sınıfının kendi örgütünden (partisinden) beklediği militan mücadele anlayışını, bu arkadaşlar, sendikalardan bekliyorlar. Oysa sendika farklı, parti farklı.

Yapılan hatalar dostça eleştirilmeli, hataları düzeltme fırsatı verilmeli. Yapılan hatalar ve doğruları birlikte yığınların önünde tartışmalı ki, toplu bir ilerleme kaydedebilelim.

Şunu çok iyi gördük: Benim dediğim doğru mantığı mantığı sınıfa zarar veriyor. Önemli olan doğruları kim söylerse söylesin sahip çıkılması. Bizler doğru anlayış ve ilkelerde ısrarlı, tutarlı, kararlı olmalıyız. Eylem içerisinde tabanın aldığı doğru kararlara sonuna kadar sahip çıkmak zorundayız.

Eylemde, işçiler çıkarlarının birlikte olduğunun farkındaydılar. Kararlı ve istekli idiler. Kendilerinin girişimi ile çeşitli komiteler oluşturuldu. Bunlar olumlu yanlardı.

Olayların gelişiminde işçilerin görüşüne başvurulmaması, yani tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesinin işletilmemesi ise büyük eksiklikti.

Yapılan her eylemden ders çıkarırsak, işçi örgütlerinde işçiyle kaynaşmamıza hiçbir engel göremiyorum.

Bedir Yaşar, Ege